

תأليف: آشلي سپايرز | النصّ العربيّ: تمارا ناصر
 رسوم: آشلي سپايرز
 הוצאה
 الفئة العمرية: الصفّ الثاني

נشاط مع الأهل

- نتحدث مع طفلنا حول أشياء "عظيمة" بنظره، ما الذي يميّزها؟ قد نرغب بالحديث عن أشخاص عظماء أيضاً بنظره. ما الذي منحهم هذه الصّفة؟
- "في أحد الأيام، خطرت في بال الفتاة فكرة رائعة." من أين تأتي الأفكار إلينا؟
- واجهت الفتاة عوائق أثناء عملها. قد نرغب بالتوقّف عندها أثناء القراءة، وتشجيع الطّفل على اقتراح حلول لها.
- تصنع الطّفلة عدّة أشياء تضعها على الرّصيف وتمضي في نزهتها. ندعو طفلنا إلى تأملها واختيار ما يعجبه منها. لأيّ غرض ممكن أن تستعمل؟
- نستذكر مع طفلنا خبرة صنع أو بناء شيء (قد يكون مجسّماً معيّنًا، أو لعبة...) هل نجح فيها؟ ما الذي ساعده في ذلك؟ وإذا لم ينجح، كيف يمكن أن يحسّن أداءه؟
- تعيّن الفتاة صديقها الكلب مساعداً لها. في الحقيقة لم يساعدها إلا حين اقترح عليها أن تقوم بنزهة، لكنّ ذلك كان كافياً لأن ترى الأمور بوضوح. من نصبّ أن يشاركنا في صنع الأشياء؟
- تفكّر معاً: لماذا اختار الكاتب أن يجعل الفتاة بدون اسم؟ وإذا اخترنا أن نعطيه اسمًا، فما هو؟
- النصّ مليء بأفعال ترتبط بالبناء: فالفتاة طرقت، وشدّت البراغي، لوت، نشرت، ألصقت بالصمغ، وغيرها من الأفعال. هذه مناسبة لنفتح حقيبة أدوات البناء البيئية، ونعرّف الطّفل بمحتوياتها. قد يحقّرنا ذلك على إنشاء ورشة بناء صغيرة في ساحتنا، يصنع بها طفلنا بمرافقتنا شيئاً عظيماً!

אִפְקָר לַדְמֵג הַכְּתָב בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי

- בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי הַקְּרִיָה הָאוֹלָא, קָד תְּרַגְבִּינן בַּתּוֹקֶף עַד סַפְחָה 5, חַיִּן תְּקַרֵּר הַפְּתָא אֲנִי תַסְנַע אַעֲזֵם שַׁיִי בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי. שְׁגַעֵי הַתְּלָמִיד עַל תַּחְמִינֵי מָא תְּרִיד אֲנִי תַסְנַע הַפְּתָא.
- עַד הַקְּרִיָה הָאוֹלָא, אִסְתְּרַגְעֵי מַע הַתְּלָמִיד מַסָּר עִמֵּל הַפְּתָא מִנֵּד לַחֲזָה קְרָרָהּ בְּנֵא אַעֲזֵם שַׁיִי. מָא הַלְּזִי אַעָקְהָ, וּמָא הַלְּזִי סָאעְדָהּ בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי תַחֲקִיק הַדְּפָהּ?
- שְׁגַעֵי הַתְּלָמִיד עַל מַשָּׂרָקָה חִבְרָת מַשָּׁבְהָ מְרֹוּ בָהּ. אִיָּהּ מַסָּעֵב וְאִגְהֵתֵם, כִּיִּף תַגְלִיבֹו עֲלֵיהָ, וּמִן סָאעְדֵם?
- “בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי, חֲפַרְתָּ בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בַּל הַפְּתָא פְּקֵרָה רֵאעָה.” מִן אִינֵי תָאִינָא הָאִפְקָר?
- אִבְקַת הַכָּתִיבָה הַפְּתָא וּמַסָּעָהּ בְּדוֹן אִסְם. לַמָּדָה? אִי אִסְמָא יִמְכֵן אֲנִי נַחְתָּר לְהֵם?
- בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי 16 וְ17 רַסוּמָת לְאַרְצֵי הַפְּתָא. אִדְעֵי הַתְּלָמִיד אִלֵּי תָאִמְלָהּ וְתַפְקִיר בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי לְהָא.
- נַפְקֵר בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי אֲו מְדַרְסֵי, מִתְּלָבֵּן זָאוִיָּה חֲסָאָה בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי אֲו הַסָּחָה. הַזֶּה חִבְרָה מַמְתָּזָה לִיכְתִּסֵּב הַתְּלָמִיד מַעֲרָף וְחִבְרָה בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי תַחֲפִיט, וְתוֹזִיעַ הַמְּהָם, וְעִמֵּל הַפְּרִיק, וְתַקְבִּימ.
- יִמְכֵן אִיכְּנָ אֲנִי תַעֲדֵי בַּמַּסָּעָה הַתְּלָמִיד וְאֵהָלֵיהֶם וְרִשָּׁה לַסְנַע אֲשֵׁיִם מִן חֲרָדוֹת וּמוֹאֵד קָבִילָה לַלַּסְתַּחֲדָת, וְתַנְזִימ מַעֲרֻז לְהָא.
- הַנְּסֵי מַלִּיִּי בְּאִפְעָל תְּרִתֵּב בַּבְּנֵא, מִתְּלָבֵּן: טְרַקַּת, לוֹת, שְׁדַת הַבְּרָגִי, נַשְׂרַת הַחֲשֵׁב, וְגַיְרָהּ. מִן הַמַּמְתַּע וְהַמְּגַנִּי אֲנִי תַעֲדֵי מַע הַתְּלָמִיד קָמוּסָא לְאִפְעָל הַבְּנֵא.
- טוֹר הַזֶּה הָאִפְתְּרָחָת פְּרִיק עִמֵּל מִן זָרָה הַתְּרִבִּיָּה וְהַתְּלַעִימ, וּמִן מוּסָסָה גְרַנְסִיבּוֹן. נַשָּׂאָה אַעֲזִימָא!